

нитѣ, отъ бълъарската държава и бълтарското общество, нѣкогашни борци на свободата. Почти всичкитѣ Министри, отъ кабинета на Дръ Стойловъ, бѣха Заимову доста, лично, познати, дори съ нѣкои отъ тѣхъ той имаше много близки другарски връзки. Сжщо така бѣха му лично познати и по първитѣ и по-силнитѣ на деня депутати отъ Народното Събрание. Разтича се той, „необезпечения бездѣльникъ“, по домоветѣ на силнитѣ на деня и по голѣмитѣ канцеларии на малка България. Но Д. Петковъ право бѣ казалъ, че отъ умрѣло магаре петала не се взематъ: между държавния глава, тогава князь Фердинандъ, и първия му Министеръ, тогава Дръ Костаки Стоиловъ, черна котка бѣ минала. Това положение живо се изразяваше въ общественото и дворцовото настроение. Министритѣ и по-първитѣ хора на деня отъ Народното Събрание разбраха и чувствуваха, че пѣсенъта имъ, като хора на държавната и обществена властъ, е вече изпѣта, та старателно избѣгваха срѣщитѣ си съ пресители, какъвто бѣ прѣдседателъ на Върховния Комитетъ. Тогава по една неочаквана случайностъ, дошла отъ разрива между Президента Стоиловъ и Министра на Просвѣтата К. Величковъ, И. Вазовъ бѣ назначенъ за Министръ на Просвѣтата, пжтьомъ нека кажемъ нѣколко думи за другарството между Вазова и Заимова.

Сладкодумния пѣвецъ на бългърската земя, който въ своята „Епопея на забравенитѣ“, бѣ до небеса издигналъ борцитѣ отъ Априлското възстание и героитѣ отъ шипченскитѣ борби, бѣ въ близки другарски отношения съ автора на Миналото — тѣ бѣха, така да кажемъ, другари въ страшното Минало, изживено въ мъжки и неволи, въ радости и скжрби—Минало пълно съ буритѣ и виялицитѣ на революцията Като писатели, единътъ въ ритми—„Епопея на забравенитѣ“—възпѣваше борцитѣ на свободата, а другиятъ—„Миналото“—въ проста неритмована рѣчь, слагаше на главитѣ имъ вѣнцитѣ на безсмъртието. Тѣ, прѣди Вазовъ да стане Министръ, почти всѣки день имаха другарски срѣщи въ „Борисовата“ градина. При срѣщитѣ си, тѣ не си викаха на име, Иванъ, Стоянъ, а на измислениѣ отъ тѣхъ, единъ за други, названия. Тѣй, Заимовъ се обръщаше къмъ Вазовъ съ думитѣ: „О, ти, великий и сладкодумний пѣвецо на бългърската земь и на поднебесната свобода“—Вазовъ му отговаряше: „О, ти, грамадний, носителю на грамаднитѣ идеи подъ балканското небе“ . . . Въ интимнитѣ имъ разговори по разнитѣ пеперливи проблеми изъ живота на деня, изъ науката и изкуството, Вазовъ съ особена душевна наслада изслушваше философскитѣ шеги на приятния си събѣседникъ „Грамадния“. Въ разговоритѣ на пеперливи теми, Вазовъ всѣкога мълчеше, като даваше възможность на бѣбривия си